

1314

הדפוס ל... 58/ב

מליבת ועדת הכספים שהתקיימה ביום ד', כ"א בשבט תשי"ז, 23 בינואר 1957, בטעם 8.40

ש.ג.

הנוכחים

- חברי הוועדה:
- י. גורי - היו"ר
 - א. אלטמן
 - י. ארתי
 - ח. אריאב
 - י. בן אהרן
 - א. בהיר
 - ש. דיין
 - מ. חזני
 - ז. מוזילב
 - י. ספיר
 - י. קרגמן
 - ח. רובין
 - ג. שוקן

- מוזמנים:
- מר סרף - הממונה על הכנסות המדינה
 - ד"ר ברוש - נציב מטה הכנסה
 - ד"ר קיטרון - מטעם משרד המספטים
 - מר מילבק - מטעם משרד האוצר
 - מר ש. בזק - מזכיר ועדת הכספים

סדר היום

תקנונים בחוק מס ההכנסה (סיום הכיון)

היו"ר י. גורי: אני כותח את הישיבה.

עלינו לדון בסעיף 33 מאוחר יותר, בהקטר עם סעיף 39. עתה נעבור לסעיף 34.

סעיף 34

ז. מוזילב: גח אילו נטר נוסח הסעיף כפי שהוא כיום, היחה במי טענה קשה מאד כלפי פקידי השומא, שבמשך שנה וחצי החדלו שלא לבצע את הסעיף הזה, הנותן הקלות לכל חברה שהיא בעלות על לא יותר מחמשה אנשים, ללא הבדל במטרת החברה. עסקים משמחתיים רבים נרשמו כחברות מניות כדי להנות מהקלות אלו, גם אם בעצמם אינם לוי מהותם חברות מניות. כיום אי אפשר לומר להם לטנות את אופי החברה, כי כל עסק קטור בחוזיה, רשום בבנקים ויצר לעצמו קשרים בהיוחו בעל מבנה מסויים. פנינו בזמנו והטברנו את המאב, אך בכל זאת הצעת החיקון בחוק אינה מתחשבת במצב זה.

במיוחד יוצרו עתה קשיים לגבי חברות שיש להן בעלות על בית. ידועים לי מקרים של אנשים שהעבירו כספיהם כארצות ארוניות מסויימות, אך כדי שלא יודע שם דבר העבירה לפי חוקי אותה ארץ, ורשמו את הנכס שרשמו כאן על שמה של חברה - למעשה כחברה פרטית ולמעשה כחברה אבורית. דרשנו כי תינתן אפשרות לפקיד השומא לקבל את שמות בעלי החברות ולעשות לכל אחד מהם את השומא בהתאם להכנסותיו, אך לא לבטלבגלל זה את החיקון הנ

מעשה יצטרכו לשלם מט הכנסה ומט רכוש, כי אי אמר לשנות את הצורה החוקית הקיימת, מתוך ייבוח לעמדתו עליהן.

כאשר דובר על כך ע"ד"ר ברנר, הוא אל אם יש לדעתנו להכיר גם בחברות גדולות בעלות הון רב ועם מספר עובדים גדול, בחברות פרטיות. אמרתי לו כי לפי כל כך לאלה התכונות. יש למצוא איזה שהוא סגנון כדי לתת הקלה זו רק לחברות מסוימות. המדובר איננו בעסקים גדולים או בהכנסות גדולות, ואיננו רואה מדוע צריכה אתם לבנות ולקלקל דבר טוב שנמצא על ידיכם.

י. בדר:

יש לי חשש עמום שסיף זה יטבע באופן נוסף בשכונות ובבתי מועדונים המאורגנים בחברות מניות. יתכן על חלק מן הדירות ישנן משכנתאות והחגרה גובה את חשלומי המשכנתאות מבעלי הדירות. הרכוש החקורטי של החברה נולה על ידי חילוק המשכנתא, אם כי אין זה הכנסה של המס.

אשר לחברות משפחתיות, אני חושב כי ההגבלה לחמשה איש היא נגד משפחות גדולות. העיקרון לגבי חברות אלו הוא אחר עקרון הקיים לגבי קבוצות: מחלקי ית הכנסת החברה בין שותפיה. בקבוצות משלמים רקעל חלק הנופל בחלקו לכלל חבר, ואילו לגבי חברות צריכה לשלם גם החברה וגם חבריה. לפי אי אפשר לומר שאין כאן אפליה, ביוחד שבחברות כה קטנות היחס האישי בין החברים הוא ברור. רציתי לקבל אינפורמציה כמה יחבטא הפרט ההכנסות במס על ידי שנוי הטעיף הקיים. עלי לאיין כי בפולין נקבעה גם לגבי חברות פרטיות. המס היה נמוך יותר, והוא נימקו את הדבר בכך שחברות משלמות מס מדוייק יותר, הודות לבקורת האסטרית במסעות הפנקסים.

ד"ר ברנר:

ברור לנו לחלוטין שכאשר תהיה בארץ מסורת של הנהלת פנקסים, תהיה עבודתנו קלה יותר. אמנם ג בניהול פטריה יצטרך להעליף דבר מה, אך קשה לתאם זאת עם כל בעלי החשבונות, ומספיק שנתגלה חוליה אחת. היתרון של הנהלת פטריה הוא באפשרות בבקורת הכללית המאפשרת לגלות זיופים ולהעמיד למשפט חלילי. די שיימצא גורם אחד שיגלה פרט מסויים מזויף, ואפשר לתפור את העניין כולו. אם אין ניהול פטריה, אין ברירה אלא לפיקוח יעיל על אמת המס.

אין כלל בחוק הבדל בין חברה צבורית לחברה פרטית; יי רק כוג מסויים של חברה שהיא בעלותה של פחות מחמשה אנשים. בסעיף 26 המוזכר כאן, נאמר בפרוט כי איש אחד כולל את אחרו, כל ילדיו, אח, אחות, אב ואם, את שותפו של האיש ונת ה"נומיני" שלו. אפשר להניח בודדות כי את יט לבית מסויים יותר מחמשה בעלים, לפחות חלק קרובי משפחה. עשינו בחוק הבדל לגבי בתים, בעיקר מסו קיומו של הדין לגבי חוקי מירי, כי גחות אין האיש יכול להוריש את הבית כרצונו. לגבי חברה מסחרית אפשר לקבוע את צורתה החוקית כפי שרוצית.

חברת שכונן פועלת כסוכן, ואם היא גובה חשלומים כדי לשלם משכנתא, הרי ההכנסה מוגיעה בגד אחד כהוצאה.

הבאנו את העת החקון לה מסו שאנו מתנגדים לתת הקלה במקרה יל שנוי שותפיה העובדים יחד בעסק, כפי שעובדים חברי הקבור. אולם החוק מנוצל לרעה וכדי שהכנסת החברה תחלק, רושט לפעמים אב אח בנו שאינו נמצא כלל בארץ או שהוא אינו פועל בעסק. אם זהו עסק משפחתי סגור, הוא יכול בקלות רבה לשנות זאת מבפנים. ברורב המקרים לוקח האיש מבנו יפוי כוח בלתי חוזר על החזרת חלקו, וכך הוא גם השיג את ההלה בחוק וגם לא חילק את נכסיו עם בניו. אלה ענייני שאינם ניתנים לבדיקה.

ההבדל בהכנסות מן המס מגיע כבר היום לכמה מאות אלפי לירות וזה יכול להתרחב עוד. לפי ניתוחו שלהטעיף יכולות היו להנות מהקלות אלו גם חברות כמו "חא" ו"לודזיה". גם כיום ינו מפעל המעסיק 350 פועלים והוא המפעל העיקרי בענף שלו, וחובע לעצמו הזכות המוקנית בפעיף כפי שהוא היום.

למקרה החכמנו להפיק זה בטרם היה ידוע מה יהיה בחוק לעידוד
היזקות הון. גם נקבע כי חברה מאוירת בעלת מעל מומר תשלם רק 25% מ
רווחי חברה, אך אם היא מחלקת דיורידנדה חלקים בעל המניות 25% מ
הכנסה של הדיורידנדה. היינו מעניינים כאילו מפליג המחלקים דיורידנדה.
אך לפי הטענה נר דניה עליו אפשר לחלק את הכנסת החברה והיא תיחשב
כהכנסת בעלי המניות, אין צורך בחלוקת דיורידנדה ומשלמי מכסימון
ל 25%. על אחת כמה וכמה אפשר לעשות את כל הקומבינאיות במסגרת
חברות פרטיות, מ-חחיות.

י. תפיר:

זה ברור, כי חברות אלו נוצרו כדי להקל ולא
כדי להכביד. מה הייתם עושים אילו כלהמדינה היתה קבו

ד"ר ברוט:

חברות נוצרו כדי להגביל את ההרויות של
בעל העסק לרכוש החברה ולא לרכוש הפרטי. כיום
המגב הוא שמתוך יותר מ-6000 חברות, נפק את 1500 מיליון מט. הם יכולים
לחלק את כל הרווחי כמסכורת לבעלי המניות, ומציגים על ידי כך אותה
מטרה הניחנת ב-52(א). זה לא ניוון רק במקרה שלבעל המניות יש
מסכורת גבוהה ממסור אחר. אולם בדרך זו לא תוכל החברה לסלח כביכול
מסכורת לניו קרובה רחוקה שמימיה לא השתתפה באופן פעיל בעסק אלא רק
מחזיקה במניות. מדוע צריכים לנו להקל על אלה שאינם פעילים במפעל?

מר טרף:

רצוני להעיר להערתו של מר תפיר, כי אילו כל
המדינה היתה קבוץ, לא היתה יכולה להתקיים
יטה זו. כל הכנסה, שהיא שיטה מובהקת של משק קפיטליסטי. בברית
המועצות יש למט זה מטרה חנוכית ולא מטרה פיסקלית. חייב במסד רק צוחו
חלק של משק האכר שאינו נכלל בקולחוז, או עקיד רווק או בעל מטפחה קטנה
המשלם קנה ל כי אינו מקיים מופחה. ההכנסות מן המס אינן יולות על
7%-8% מן התקציב. לכן, אילו שיטת הקבוץ היתה מקיפה את כל משק המדינה,
צריכים היינו לבנות את התקציב על שיטת מסים אחרת, מתאימה יותר.

ובכלל, חייבים לנו להבדיל בין יורה חברתית שנקבעה ללא
כל קשר עם האופן בו ישפיע הדבר על חובת המס, ובין חברות שמבונן נקבע
מתוך מיקול איזו צורה תחוייב בחילוף הקטן ביותר; אין להשוות זאת
לא עם קיבוץ, לא עם חברה שצורתה נקבעה "בונה מידה". החוק חייב
להתייחס עצמו לצורה חברתית שנקבעה מתוך גורמים בני קיימא בטוח אחר
לגמרי, אולם יכול הוא לשנות את ההוראות כדי למנוע שוחדות או חברה
פיסקלית.

י. תפיר:

זה הסבר, אין לא נימוק.

ז. סווייב:

לאחר שנחבררה לי ההגדרה של "איש" לפי סעיף
26. יני שומד עוד על תביעתו בקטר לחברה
המחזיקה בית. אך פרט לזאת, חוטבני כי צריך פרק לקבוע טייג שאי אפשר
יהיה לשנות בכל פעם את צורת החברה לפי הנוחיות הניחנת בטעיסי החוק.
כל שינוי צריך להיות בלתי ניתן להחלפה במשך כמה שנים.

אם גם יש בקורת על חברות אשר חוטבנים כי ההקלה אינה מגיעה
להן, אין זו עדיין הצדקה לבטל את כל הזכויות שניתנו עד כה לחברה
משפחתית קטנה ונוצרה "בונה מידה" ואין חסירות לשנות את צורתה. צריך
לתת את ההקלות רק לחברות שצורתן נקבעה "בונה מידה" אך אין לוטל את
עצם ההקלות משום. ייסנו חיש כי ינואלו לרעה.

ד"ר ברוט:

אין לי כל זכות למנוע מחברה לשנות את צורתה,
כי באמה עלולות לחול חמורות המחיבות שנוי.
לגבי בעלי העסק האמיתיים, הפעילים בו, אין כל צורך לתח כאן הגנה.
הם יכולים להוציא מסכורות, בפרט בחברה קטנה.

ז. סווייב:

אמנם זה ניתן, אך יש גבול לכך. עקיד השומא
מחערב אי עוברית גבול זה.

35

מר שרף:

אנו באים לסנות את העיקר הקיים, באשר היה מקרה שהנציב הטכני לפתוח מחדש את התיק לאחר שעברו כל מועדי הערעור על הסומא. הוא החליט בכל זאת להקטין במהו את הסומא, אך מאחר שתח את התיק נפתחו בפני האיש כל הדלתות לערעוריה מחדשים. מעשה אנו מציעים ולא תהיה אפשרות לערער טוב לאחר פתיחת התיק במקרים אלה, על אף כן הנציב החליט לאתר העיון המחודש להגדיל את הסומא.

י. ספיר:

אני חושב כי אין כל הנדקה לאפשר לנציב לפתוח ענין מחדש לאחר שש שנים, כי יאפשר לחייב את האיש להחזיק במין שש שנים את כל האמצעות לחיבונות שנבעלו כבר.

מר שרף:

זהו המעב גר היום. בכך איננו מציעים שנוי.

ח. רובין:

אם לאחר הבדיקה אישר הנציב הפחה טמלית, אין לאפשר לו למנוע על ידי כך מן האיש אפשרות לערער.

ד"ר ברוט:

החוק נותן לאיש אפשרות להתנגב ואפשרות לערער. המדובר הוא רק על מקרים מרובים בהם כבר נסתיימו כל מועדי ההתנגדות והערעור, ובכל זאת נענו לפנייתו ועושים 'גמטה בטכני שבכלל פותחים את התיק מחדש. זוהי מעט גמילות חסד ואין כאן המדובר בזכותו של האיש לערער מלכתחילה. אלא מאי - רוצים אנו למנוע אפשרות של הימרון נוסף והעסקת המנגנון המשפטי מחדש, אלא אם כן מחליטים להגדיל את חובו.

מר שרף:

כדי למנוע את חידוש כל הפרוצדורה של הערעורים, הרי את העיקר לא יאשר כפי שאנו מציעים, תהיה התוצאה שהנציב לא יענה כלל לבקשות לעיין מחדש בתיק אם עברו המועדים.

ד"ר ברוט:

אשר לתקופה של שש שנים, מקובל הדבר בכל העולם. מפעילים פעיף זה לרעת הנישום רק במקרים הקצונים ביותר. למשל, כאשר אגב משפט על עבירה נגד חוקי מטבע זר, מחברו כי היו לו חוזה איש הכנסות רציניות ביותר שלא היחה לנו כלל שרות לגלותן מטלא הצהיר עליהן. כן יכול להיות מקרה שמחברו לעיני כל שבמשך כמה שנים גדל הונו של האיש באופן בולט ביותר. רק אחרי כן הוייפו את האפשרות שגם האיש יוכל לחבוע עריכת חשבון מחדש, וזו מריבילגיה. אנו מבקשים להכניס כאן עוד תיקון: במקרה שאנו מעינים בתיק אשר הוגש עליו ערעור לבית המשפט ואנו רואים מין כי נעשתה טה טעות על ידי פקיד הסומא ואנו מקטינים את הסומא בהתאם - אין כוונתנו למנוע על ידי כך מן האיש את זכותו להגיש ערעור גם על הסומא החדשה. כלומר, כל עוד טרם פגה התקופה להגשת ערעור בפני בית המשפט על הסומא העיקרית, יוכל האיש לערער גם אם אנו קובעים שומא מוקטנת.

ז. סוזיב:

אני חושב שיש אורה לוקח על עצמו אחלהסיבון הכרוך בהגשת משפט גם אם אחת מקטינים את הסומא, סימן שהענין הוא באמת רציני ואין למנוע זאת.

מר שרף:

היום פונים בערעור לבית המשפט רק כדי לדחות את בצוע התשלום. הרבית שהוא יכול לקבל בטוק החפשי עלהכסף שהוא חייב, עולה באותה תקופה על דמי המשפט. עובדה היא כי אנשים מוכנים לבוא ולשל מן הרגע שנקבע מועד המשפט, אך לא לפני כן.

ז. סוזיב:

אם כן, אני ניוג מהתנגדותי.

י. יפיר:

גם אסתר לדרו. שד"ח ישלח הריבית גם עבור החקופה בה ניהל מלך ומן ע"י פקיד הסומ"ל.

ד"ר גרוס:

הנרצות הריבית כארבעה חודשים, הוא מארץ המחאה על החרוטה של הריבית לפי דוח זה, שחזר בו יותר. אף כי עורר את החרוטה מתברר כי מגיעי ממנו עוד ילף לירות, י"ו זמן להגיש עוד התנגדות וגם ערעור. את הריבית יחזיר לל"ה מיום המו. או החקופה. קולה על ש"ה חדשים, נקבע י"ג יריבית ל"ה וכולל לל"ה על כ"ה. לפי החוק בארצות הברית חלה הריבית מן היום בו גרין היה להגיש את הדוח.

מר טרף:

שליף זה בא להורות את המצב לפחות במהו ע"י מ"ב, ל"ה כ"ה. כי הלא מן השכיר גובית את המ"ב מיד, וגילו הריבית יכול היה להתחמם בכניסת המגייסין עוד לל"ה ונחמ"ב במסך תקופה מסוימת. אין זה מאריך אך ע"י לריבית מסלמת המדינה מ"ה ע"ינה מקבלת את המ"ב במלואו ובמועדה. מגמחה של חקנהזו שלא כדאי יהיה לצטרף בהילוף המדינה.

ד"ר ברוס:

מאחר שיודעתי כי עוברת תקופה מסוימת מתאריך הגשת הדוח ועד לקביעת הסופה הסופית, הפרקטיקה היא טובעית בדוח כל מיני חבילות לברור מוצא כי אין להן כל הצדקה ולא ימו"ד, אך על ידי כך אסתר לדחות את החלטות המלא לתאריך הרבה יותר מאוחר. עכ"ל נחתי הוראה לעיין מיד בחיקוי של הגרוע עם הגשת הדוח, כדי לרבות א"י חבילות גולמות בחומר ההדקה שבהן.

י. י. י. 37

מר טרף:

אנו מציעים כמך לזוי מכני וג' פניני. עד כה היו נ"חות ארבע הודעות במקרה של מי-חלום המ"ב ועד לעיקול: הרצונות לזוי פקיד היום ה"חרי כן עלידי יחידת הגביה הכללית. הנשיא ידעו כי אין להנהל מההודעות עד שמקבלים את ההודעה ולפני האחרונה. עתה אנו מציעי שרק עצם העיקול יבו"ע על ידי יחידת הגביה, והילו ה"לביה המוקדמים יותר (מ"ב מ"יניס למצמ"ב) כטלב מהד (עלילתי י"ו) יטארו בידי פקיד היום. הדבר מוקיל גם מבחינת יחסי עבור. שידור זה הג"ב כבר להתחמם מספר העיקולים עד להצי. נו"ס"ל כן נתקבלה החלטה לשלוח את החתירות בנ"ר ו", כי התברר שבדאר רגיל לא נמסרו האחרות חסודותן במוידן.

י. י. י. 38

י. בדר:

מבחינת הדק והמוסר אין אולי מקום כלל להתייחסות, כי העגירה ה"גותה עגירה ואין זה י"נה מתי בוצעה. אך בכל זאת נחקבל בכל העניינים הפליליים דין החייטנות מ"ו"י שהמדינה אינה מעונינת בלוחה מ"דה בהסלח המכונה ה"אופטית לברור ענין לעברו עליו נ"י רבות, וג' מ"ה שלאחר שנים מספר ע"ה יותר לגלות את האמת בסיקר ב"דויות. בארץ קיימת שיטת ההתייטנות כבכל העולם. הילו היו מציעים לנו שנוי שיטת ההתייטנות, גרין היה לדון בכך לגופו של ענין. אולי כ"ן מציעים לנו ל"נות את החקופה אך ורק לגבי מט ההכנסה, ופילו ע"י לגבי עבירות של חוקי המ"ב בכלל.

מר טרף:

תבוא הצעה גם בקטר למכ"ב.

י. בדר:

אני יודע כי ד"ר קיסרון עצמו מתנגד בכל פעם שמציעים להכניס לנוי לגבי חוק אחד מבלי להחילו על כל החוקים מ"ו"י וג'.

י. בן צהרון:

תקופת ההתייטנות מוכרחה לעמוד באיזו שהיא פרופורציה לתקופה שבה אמר למסור את הענין ולתמך בכחפי המדינה. יש זעקה גדולה מצד נישומים, שאריכ"י למלך עכ"ל חובות מלפני ארבע וחמש שנים, ולא יחכך ליהנו מדין ההתייטנות.

ד"ר קיטרון:

התנגדתי והנני מתנגד לא לקליעת שו"ב בחוק מסויים, אלא לביטוחה של אותה הוראה ביטוח רובה בחוק מסויים, כי על ידי כך נפתח פתח לכל מיני גרושים אליהם לא התכוונו. כגון ההצעה היא לשו"ב מהותי, ולא לשו"ב נוסח.

אני מחפלא על הרחשנות כלפי העבריינים. כל הטוואה בין עבירה על חוק מט הכנסה עם עבירה אחרת שעליה חל אותו עונש, איננה גמורה. זוהי עבירה שהיא בבחינת עוון לפי מידת העונש החלה עליה, אולם מ"ן העוונות זוהי העבירה היחידה שלא ניתן לעמוד עליה פיד. שאר העבירות העלולות להתגלות רק כעבור זמן הן כולן בבחינת פסע (זיופים, למשל). האם יש הצדקה לפסור דם משתלוח רק משום שנתגלה רק אחרי רב. ימים שהוא הצליח בדרכי שונות להעלים הכנסה משלטונות המס? ג. עכשיו נהוג שאם מגישים תביעה מטמטית והיועץ המיפטי נהכה מתוך עיון במקרה כי היתה טחבת מאד הפקידות, הוא מטפיק את המעט. ללומר, יפעילו את הטעיף רק באותם מקרים שבהם היתה האשמה כולה על מעלים המס. וממילא אפשר להיות כמעט בטוח שהיוטט יפחית את העונש ולא יטיל העונש המכטימלי, כפי שנוהגים בדרך כלל. גם בהתחשבות ברציות מביא השופט בחשבון את התקופה שעברה בין ביצוע העבירה ועד שנחלתה.

ז. סווייב:

אינני חויב שאנו המוטמטים לדון על ידועה של עונשים. מבלי להיכנס לגופו של ענין, צריך ל מוצ את היתה הצדקה לה. א אין מוכיחה לנו כי הטעיף כפי שהוא היום מונע את הסעלה התקינה של החוק, איננה רואה כל צורך להכביד על האזרח.

מר זירף:

הנוהג הוא עשות בדיקה של ספרים אהת לשו"ביים. לפעמים מתברר (הודות לנוהג של רישום נתונים חיוביים על פחקי אינסורמסיה המועברי לתיקיה אחרים קטורים בענין) כי קבלה שנמצאה בבקורת מסוימת היא שונה מן הקבלה המאזיה בתיקו של הצד המני לאותה עיסקה. לאחר שמתברר הזיוף במקרה אחד, מתחילים לבדוק את החקיק הקבלות האחרות של אותו מפעל ג. אצל חקיק אחרים, ומתגלה טיטה שלזיופיה. לפי החוק אפשר לעשות שומא שונה ולתבוע את הטכום הנוסף המגיע למס הכנסה אפילו כעבור חמש שנים, אולם אי אפשר להעמיד אותו לדין כי כבר פועלת ההתיישנות. לפי הנוהל האדמיניסטרטיבי יתכן כי זיופי חטבונות יתגלו רק לאחר ארבע וחמש ואפילו עשר שנים. הואיל והחוק מאפשר לבדוק שומות מחדש תוך שש שנים, אנו מייצים לאפשר לנו במקרה היתה תקופה גם להגיש לבית המיפט מקרים של מערים פלייליים המתגלים תוך כדי כך.

י. ספיר:

ברור לי איש קטור בין שני הדברים, אולם אני שללתי תקופה של שש שנים גם לגבי אפשרות פתיחת התיקיו וכויכת שומא מחדש. מי שאינו מנהל ספרים, גם אז הוא חף מפסע לא יוכל להביא הוכחות כעבור שש שנים.

ד"ר קיטרון:

הפרקליטות צריכה להופיה ולא האיש עצמו שהוא חף מפסע.

היו"ר י. גורי:

מתים מקרה של עיוות דין אין מבטליה דין אודק.

ט ע י ן 39

ד"ר קיטרון:

זהו הטעיף הסטנדרטי שלנו בישר לאחריותם של מנהלי חברה.

י. ספיר:

ומה במקרה שפקיד עובר עבירה ממנה נהנה הוא ולא החברה?

ד"ר קיטרון:

טעיף זה אינו יכול לחול על מקרה כזה.

סעיף 40

מר שרף:

אחד הסבוכים החמורים ביותר במבנה מס ההכנסה נבעו מהיות תוספת היוקר פטורה ממס. הממשלה החליטה, בגלל התנגדותם של חוגים שונים, לא לבטל זאת לחלוטין אלא להטות פטורת על פטור לגבי תוספת היוקר העתידה. רוצים אנו מדי שנה בינה, לאחר שייקבע בינואר הסיכור האחרון, לעשות אמלגמא של תוספת היוקר שנחושפת בכוחה שנה ושתהיה פטורה ממס, בחוץ הניכוי או הזיכוי. אם תוספת היוקר הפטורה ממס תגיע ל-5% (15 לירות על מסכורת של 300 ל"י), הרי בשנה שלאחר מכן י י 180 לירות פטורות ממס. אנו עלולים להציע שזה לא יהיה סיכור אחד, אלא 100 לירות לרווק, 125 לירות לנשוי ו-25 לירות נוספות לכל ילד. יעו בשנה או בשנתיים חיעשה אמלגמא של תוספת היוקר הפטורה ממס.

ד"ר קיטרון:

כדי שנספיק לקבוע את הסיכורים מינואר עד מרץ, אנו רוצים לחסוך את העלב של קריאה ראשונה בכנסת עלידי הבאת האו לאיסורה של ועדת הכספים ואהוי של מליאת הכנח (כמו או מכס). כך אנו חושבים בדרך זו כמה שבועות שלפי תקנון הממשלה צריכה היתה הצעת חוק להתעכב. הצו יכנס לתקפו רק לאחר שיאושר על ידי הכנסת. אנו מ יעים דווקו לפי הדוגמא השוודית, שם ממרידים בין סיכורי המס לבין חוק המס; סיכורי המס נקבעים על ידי ההלטה הפרלמנט בשעת הדיון על התקציב. זה יחסוך כמעט חדשים.

י. ספיר:

נוסח המעיף צריך להיות: "סיכורי הזכוי או הנכוי הקבועים בפקודה זו ושאי שר האוצר לשנותם אצו שתחילתו לאחר שאושר על ידי הכנסת בדו"ח החלטה".

א. בהיר:

אינני רואה הצדקה לדרך מיוחדת זו כדי לקצר את התהליך.
אם רוח הזמן אינו חסוב ביותר, הייתי מביע לרות על נוהג מיוחד זה.

ח. רובין:

אין לי התנגדות למהות הסיכוי, אולם בנוהל של צו נקבע כי אין אפשרות להכניס שנויים בוועדה, ולכך אני מתנגד.

סעיף 41

אין הערות.

סעיף 42

מר שרף:

ההצעה החדשה באה מתוך הנחה כי אין תוספת מס לרטריות המקומיות. מאידך קבלה על עצמה הממשלה לשלם את שכר המוריה מתקציבה.

י. בדר:

לאחר התברר כי הממשלה גבתה יותר ממה שטילמה?

מר שרף:

כל עוד לא נבדק הדבר אצלנו, אין באפשרותו של כל גור אחר לומר זאת. חלק גדול מהכנסות מס ההכנסה הן על הסכום חובות של שנים קודמות, כשעדיין לא היתה תוספת עבור רטריות מקומיות.

היו"ר י. גורי:

נחזור לסעיפים 41 ו-42 לפני שנחיל בקריאה שניה.

ד. בדר:

מאחר שיש לנו כמה ענייני דחופים, הרכבנו כמה ועדות משנה מיוחדות ואקט את חברי הוועדה לקחת חלק פעיל בעבודתן אפילו אם הייתה מחלימת בשעת דיוני הכנסת, מאחר שהדיון על התקציב ימשך 50 שעות. עדיין איני יכול להסכים לכך. אאטרך להתייעץ עם טיעתי.